

Water, zo blauw

Links, rechts, links, hoofd draaien en ademen. Links, rechts, links.... Hij zwemt in een gestaag tempo. Het gaat vandaag super. Zover heeft hij nog niet eerder gezwommen, maar nu is hij toe aan een pauze. Straks immers dezelfde afstand terug. Dennis draait zich op zijn rug en laat zich drijven op de rustige golven. Zijn afstanden worden wekelijks langer. Het is een uitdaging. Een strijd tegen de tand des tijds. Hij is drieënvijftig jaar, maar fysiek geen dag ouder dan dertig. Als je mee wil draaien in de 'scene' moet je er gewoon afgetraind uitzien. Uiterlijk is alles. Zijn beginnend buikje laat zich tot nu toe niet uitroeien, hoe hard hij ook zwemt. Komt nog wel. Zijn gezicht is hier en daar 'gevuld'. Een strookje nekhaar is getransplanteerd naar wat kale plekken op zijn schedel. Hier en daar is wat botox ingespoten; hij kan de strijd met de jeugd nog steeds aan. Als je wilt scoren; moet je afzien. Vanavond maar eens kijken in die nieuwe beachclub. Er zijn vast weer nieuwe jonge mannen. Vakantietijd op het eiland. Tijd voor een nieuwe romance van één nacht.

Overdag werkt hij in het wetenschappelijk laboratorium. Ze doen allerlei proeven met plastic-etende bacteriën. Die moeten uitgroeien tot een prachtig vloeibaar eiland dat al dobberend de wereldzeeën schoonmaakt. Tot nu toe is het nog geen succes. Er gaat steeds wat mis. Bacteriën die elkaar aanvallen of dierlijk materiaal opeten. Stomvervelend werk. De hele dag in je microscoop gluren, om te zien wat er daar op microniveau gebeurt. En dan al die regels.... en de hele dag beschermende handschoenen aan. Zonde. Hij kijkt graag naar zijn eigen handen. Sterk, gebruind, met keurig geknipte nagels.

Alle afval moet verzameld worden in aparte containers om te laten vernietigen. Alsof dit hele project een kans van slagen heeft. Wat een waardeloze baan, maar het betaalt wel goed. Gelukkig heeft hij 's avonds een echt leven. Dan gaat hij op jacht in zijn 'ouderwets' nethemdje. Het is al heel lang uit de mode, maar Dennis vindt dat hij er zo het beste uitziet en hij scoort nog steeds! Met zijn 'drie dagen baardje' en gespierde armen trekt hij nog steeds de aandacht. Niets heerlijker dan wakker worden naast een jonge god, zachtjes je kleren bij elkaar zoeken en naar huis, voor een goed ontbijt en het beramen van plannen voor de komende avond. Met zijn hoofd al bij de volgende overwinning zet hij de reageerbuis in het kleine gootsteentje. Hij heeft de vorige niet opgeruimd en nu hoort hij het geluid van brekend glas. Verdomme. Hij kijkt schielijk om zich heen en veegt dan snel het glas bij elkaar en mikt dat in de vuilnisbak, zet de kraan open en spoelt de vloeistof door de gootsteen. De kleur lijkt op magere melk. Dit gebeurt hem nu al voor de tweede keer in drie maanden.

Hij verzamelt moed om terug te gaan zwemmen. Watertrappelend kijkt hij om zich heen. Tot zijn verbazing ziet hij een schip op nog geen dertig meter van hem vandaan. Het dobbert kalm op de golven. Hij heeft ze helemaal niet horen aankomen. Misschien willen ze hem wel terugbrengen. Hij zwaait: 'Ahoy, iemand daar?' Nu pas ziet hij dat de zeilen van de boot zijn gescheurd en de mast in tweeën is gebroken. Het schip hangt schuin naar voren, de punt van het voordek raakt de waterlijn. Er staat niemand op het dek. Dennis zwemt met trage slagen naar het schip. Het trapje aan de achterkant hangt uit. Hij klimt aan boord, loopt over het dek en roept: 'Hallo, is daar iemand?' Geen antwoord. Dennis steekt zijn hoofd om de hoek van de kombuis. Er ligt groente op de snijplank en er staan twee pannen op het fornuis tegen de wand. Hij trekt het koelkastje open; dat zit vol, maar er komt warme lucht uit. Geen elektriciteit. Hij roept nog eens: 'Hallo! Iemand aan boord?' Het blijft stil.

Hij blikt in de stuurhut. Niemand. Misschien benedendeks? Hij loopt het trapje af. Er zijn drie deuren in het gangetje. Twee slaapvertrekken en de machinekamer. Hij controleert de beide 'kooien'. Er ligt

kleding op bed, slippers, een natte handdoek en een leesbril. Het water wiegt de boot zachtjes heen en weer. Hij sluit de deur van de tweede slaapkamer en opent die van de machinekamer. Erachter zit een trap, maar hij ziet nog maar twee treden. De rest ligt onder het wateroppervlak. Het water klotst hier harder tegen de wanden. Dennis heeft moeite rechtop te blijven staan, het schip helt naar voren. Voorzichtig loopt hij een paar treden naar beneden en tuurt in het water. De boot zakt iets verder. Dennis draait zich om. Hier valt niets meer aan te doen, de motor is onbruikbaar geworden. Het water in de boot klotst nu harder dan erbuiten... Dennis glijdt uit en stoot zijn knie. Hij grijpt de railing van de trap, stapt met zijn linkerbeen op de nog zichtbare trede, maar krijgt zijn andere been niet uit het water. Hij lijkt wel vastgezogen. Een huivering trekt door hem heen. Nu geen paniek! Rustig blijven. Hij trekt weer met zijn rechterbeen, maar er gebeurt niets. Met zijn linkerbeen op de trap en zijn beide armen om de trapleuning tracht hij zichzelf omhoog te trekken. Hij probeert door het wateroppervlak heen te kijken, maar dat lukt niet. Het been onder water kan hij niet zien. Hij voelt ook geen ondergrond meer. Het lijkt of de vloer weg is, maar dat kan helemaal niet. Zijn been voelt... wollig. Of vloeibaar. Langzaam maar onverbiddelijk wordt hij verder naar beneden getrokken.

‘Help!’ Hij schreeuwt het nu uit. ‘Help!’ Niemand kan hem horen. Zijn andere been glijdt van de trede en nu hangt hij met twee handen aan de trapleuning. Hij hoort een soort soppend geluid. En nu voelt zijn andere been ook vloeibaar. Met alle macht probeert hij onder water te kijken. Hij weet niet goed wat hij ziet. Of hij iets ziet. Het heeft geen vaste vorm. Het dijt uit en krimpt in. Het lijkt het ene moment een vaste vorm en dan is het weer vloeibaar. Zijn handen moeten dertig centimeter van de trapleuning prijsgeven. Onverbiddelijk zakt hij steeds iets verder naar beneden. ‘Help!’ Hij wil met zijn hand aan zijn been voelen, maar durft de leuning niet los te laten. ‘Oh god, help me.’ Nu voelt hij een zacht rukje aan zijn shirt. Alsof er iets aan knabbelt.

Hij kijkt weer naar beneden en ziet zijn shirt strak trekken over zijn beginnend buikje. Maakte hij zich daar druk om? Oh hemel. Was dat maar zijn grootste zorg! Zijn handen schuiven weer iets verder naar beneden langs de leuning. Zijn benen voelt hij niet meer. Of heeft hij ze niet meer? Hoeft hij die tattoo ook niet weg te laten laseren. Hij grinnikt. Nee! Waarom denkt hij dit? Waar komt deze stupide gedachte vandaan? Dit is niet echt. Straks is hij terug aan de kust en zal hij een groot glas bier bestellen en een extra portie garnalen. Goed voor de potentie. Het water reikt nu halverwege zijn borst. Zijn armen doen pijn en worden maximaal uitgerekt.

Wat doet hij hier eigenlijk? Waar zijn de opvarenden? Er wordt een ruk aan zijn armen gegeven en zijn handen slippen weg. Nu dobbert hij rond. Hij kan zich niet afzetten met zijn benen. Zijn benen! Hij grijpt met zijn handen naar zijn been. Maar zijn ene hand klauwt in de andere. In paniek duwt hij zijn hoofd onder water. Hij ziet niets. Vanaf zijn navel naar beneden zit er niets meer. Hij is er nog maar voor de helft! Hij tracht terug te zwemmen naar de trap. Als hij zijn rechterarm boven het water uitsteekt, ziet hij geen hand. Alleen zijn arm maakt de bekende zwemslag. Hij moet plotseling denken aan zijn vakantie in Egypte. Vijftig graden. Hij wist toen zeker dat zijn botten in de zon zouden smelten en er niets anders van hem zou overblijven dan een plasje, dat op zijn beurt weer zou verdampen. Niet aan denken nu! Niet in paniek raken. Hij had niet moeten drinken gisteravond. Dit is een hallucinatie. Dit gebeurt niet. Gewoon de trapleuning pakken en naar boven klimmen. Als hij zijn andere arm uitstrekt naar de trap, gebeurt er niets. Hij heeft geen arm.

Hij begint te lachen. Het is een krankzinnige lach. Dennis hoort het zelf, maar kan niet stoppen. Hij wordt onderdeel van de zee. Het water. Hij is water. Hij zal iedere man via het water binnen kunnen dringen; in iedere holte zal hij zingen: ‘Je bent van mij.’ Hij is de grote winnaar. Heerser over alle mannen. Hij wil zijn gezicht naar de trap draaien, maar zonder nek is dat niet mogelijk. Hij is nu niets meer dan een krijsend hoofd, dat ronddobbert. Het water raakt zijn lippen. Hij wil schreeuwen, maar

zijn mond loopt vol. Dan wordt ook zijn hoofd langzaam verzwoegen. Het laatste wat zijn ogen registreren is een drijvende substantie die pulseert. Als een hartslag. Met de kleur van magere melk.

© Dorothea Virginia Russel

© Dorothea Virginia Russel